

have ubiiflet sig hos os, paa ingen Maade gjøre. Hvis man virkelig vil betrygge Folke-repræsentationens Indflydelse paa Sagen og holde dens Stilling klar og reen ligeoverfor Regjeringens Indflydelse, har man, saavidt jeg sees, ingen anden Udvei end at stemme for Forslaget under b.

Formanden: Folkethingsmanden for Svendborg Amts 3die Valgfreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. A. Hansen: Jeg havde ikke ventet, at det skulde blive sagt om mig, at jeg var ligegyldig med Hensyn til Rigsdagens grundlovmæssige Ret, men man maa snart kunne vente Alt. Jeg vil kun sige, at jeg troer, at den værner allerbedst om Rigsdagens grundlovmæssige Ret, som ikke vil tilvende den en Eneret. Jeg troer, at den, som vil gaae ud over sin Ret, er saa langt fra at værne om den, at han snarere gjør Sit til at undergrave den.

Winther: I Anledning af den ærede sidste Talers Uttringer skal jeg bemærke, at her slet ikke er Tale om at ville betage Regjeringen nogen Slags Ret, som den grundlovmæssig har. Hvad er det, som vi, der ønske denne Bestemmelse under Lit. b vedtagen, ville? Vi ville opretholde det Forhold, der nu finder Sted mellem Regjeringen og Rigsdagen med Hensyn til Indflydelsen paa Hærens Ordning; men dersom dette Forhold var af den Væfaffenhed, at det stred mod Grundloven, var der jo et Grundlovsbrud tilstede, og vi vare da ikke paa noget lovligt Grundlag. Vi ville aldeles ikke have hidført Andet, end hvad vi nu have, men vi ville forebygge, at Rigsdagen skal komme i en slettere Stilling, end den, hvori den nu er. Dette er saa klart, at det forundrer mig, at en af de meest skarpsindige Mænd i Forsamlingen ikke skulde kunne see det. — Naar den samme ærede Taler dernæst har henvist os til den Mand, paa hvem vi sætte saa særdeles Priis, og har sagt: Læg Eder hans Ord paa Hjerte! Han har sagt, at I igjennem Finantsloven kunne udøve denne Indflydelse saa meget, I ville, saa vil jeg der-

til svare, at denne Mand aldeles ikke har været blind for, at dette under de forhaandenværende Forhold, saa at sige, har viist sig at være en Umulighed her i Landet, men denne Side af hans Betragtningssmaade holder jeg ligesaa fast som den anden, der blev fremdragen af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds. Jeg vil hebe Dem erindre, mine Herrer, hvor saa Dage det er siden, at der angaaende et Forslag i Finantsloven i det andet Thing blev udkastet den Bestyldning, at det at forandre en Bestemmelse i Finantsloven, som støttede sig til en bestaaende Lønningslov, var at gribe ind i Kongens Prærogativer. Lad os ikke glemme, at den samme Væbreidelse nødvendigviis maatte møde os igjen med Hensyn til Udgifterne til Hæren fra de samme Mænd, der have udtalt den Anskuelse, jeg nu nævnte. — Man har skildret Forholdet, som om vi, naar Forslaget under Lit. b vedtages, og denne Lovs Gyldighed i Henhold dertil udløb, skulde staae med tomme Hænder, det vil sige, aldeles uden noget Forsvarsvæsen, men jeg maa tillade mig at spørge, om vi da ikke nu have noget Forsvarsvæsen? (Afbrydelse). Har der ikke existeret nogen lovbegrundet Hærplan? (Afbrydelse). Existerer ikke Planen af 1842 med de Modificationer, som Regjeringen har foranlediget, og hvorpaa Rigsdagen er gaet ind i god Overeensstemmelse med Regjeringen? Det sees altsaa, hvor overordentlig lidet vanskeligt det er for Regjeringen at faae de Nøttelser i Hærplanen, som den maatte ansee nødvendige, foretagne gjennem Finantsloven; men Rigsdagen beholder sin gode og gavnlige Indflydelse gjennem Finantsloven i denne Sag, og det er det, man nu vil see at faae os til at opgive. Lad denne Lov høre op, og vi have igjennem den fremdeles en Hærplan (Nei, nei!). Vi have fremdeles en Hærplan, som Regjeringen kan lægge til Grund for de de Bevillinger, den fordrer hos Rigsdagen (Afbrydelse) . . .

Formanden: Maa jeg anmode de ærede Medlemmer om ikke saaledes at afbryde Taleren, thi det forstyrrer Forhandlingerne.